

РЕШЕНИЕ

№ 4030

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 25.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4624** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е след постановяване на Решение № 5391/28.04.2021 г., постановено по адм. д. № 1087/2021 г. на Върховния административен съд (ВАС), Шесто отделение, с което е отменено решение № 6386/13.11.2020 г. по адм. дело №3442/2020 г. на Административен съд – София град (АССГ) и е върнато делото за разглеждане от нов състав, при спазване указанията на ВАС, а именно: да се изясни въпросът относно продължителността на работната смяна на пострадалата, да се разгледа искането на осигурителя за изискване на информация относно воденото досъдебно производство № 101/2019 г. на ОД на МВР – С., пр. пр. № 3363/2019 г. на Софийска окръжна прокуратура, включително протоколът за аутопсия и да се разгледат обстоятелствата, при които е настъпило пътно-транспортното произшествие.

Първоначално производство е образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя И. Ф. П., чрез адвокат Н. П., срещу Решение № 1040-21-232 от 09.03.2020г., на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 29134 от 17.02.2020г. на длъжностното лице по чл. 60 ал. 1 от КСО на ръководител „ПО“, като неоснователна.

Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспорвания административен акт, като необоснован, ведно с всички произтичащи от това правни последици. Моли

съда да уважи жалбата изцяло. Претендира сторените в производствата съдебно-деловодни разности.

Ответната страна – директорът на ТП на НОИ, чрез процесуален представител юр. В. изцяло оспорва жалбата и иска същата да бъде оставена без уважение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на жалбоподателя.

Заинтересованите страни- С. П. Ц., В. С. П. и Х. С. П., се представляват от адв. Р., който поддържат казаното от процесуалния представител на ответника и моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира разности, за които представя списък.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С декларация за трудова злополука вх.№1204/23.12.2019г., заинтересованата страна С. Ц. е декларирал в ТП на НОИ-С.-град настъпила на 11.11.2019 г. злополука. Съгласно чл. 59 от КСО по постъпилата декларация в ТП на НОИ С. град е открито досие за трудова злополука № 29134.

Към административната преписка са приложени протокол № 1/06.01.2020г. за разследване на злополуката от осигурителя, протокол № 07/06.02.2020г. за резултатите от извършено разследване на злополуката от ТП на НОИ С. град, Д "ИТ" [населено място], обяснения на Р. Ф. К. и И. Ф. П., Констативен протокол за ПТП № 2019-1026-1165/12.11.2019г. на ОД-МВР С., трудов договор № 229/15.05.2019г., длъжностна характеристика, Съобщение за смърт № 747/12.11.2019г., препис-извлечение от Акт за смърт № 006/12.11.2019г., Удостоверение за наследници с изх. № 7701818/15.11.2019г. По делото е приета преписката на воденото досъдебно производство № 101/2019 г. на ОД на МВР – С., пр. пр. №3363/2019 г. на Софийска окръжна прокуратура, включително протоколът за аутопсия на пострадалата.

Съобразно данните от представените доказателства е установено, че Р. Г. Ц. е работила по трудов договор в дружеството на длъжност „общ работник, промишлеността“ с адрес на месторабота [населено място], бул. „Европейски път“ 99а.

Пострадалото лице Р. Ц. след приключване на работния ден на 11.11.2019г. около 16.43 часа, при придвижване от работното място към основното място на живеене, в [населено място] на [улица] по път ПП I-8 посока към [населено място] претърпява ПТП и е получила тежка гръдна травма причинила нейната смърт. Представен е констативен протокол за ПТП №2019-1026-1165/12.11.2019г. на ОД-МВР С. в който е описан механизма на ПТП.

Съгласно чл.58, ал.1 от КСО е извършено разследване на злополуката от представители на ТП на НОИ С. град, ДИТ [населено място] и [фирма]. Резултатите от извършеното разследване са оформени в Протокол №07/06.02.2020г., като в раздели VIII, IX, X, XI, XII е посочено, че причините за възникване на злополуката, допуснатите нарушения на нормативни актове, лицата, допуснали нарушения и др. са от компетентността на органите на МВР.

С Разпореждане № 29134/17.02.2020г. длъжностното лице по чл.60, ал.1 от КСО е

приело трудовата злополука по смисъла на чл.55, ал.2, т.1 от КСО. В мотивите са посочени обстоятелствата, въз основа на които е прието, че злополуката е настъпила по време на придвижване по обичайния път от работното място до основното място за живеене, като Р. Г. Ц. е претърпява ПТП, вследствие на което получава тежка гръдна травма видно от съобщение за смърт № 747/12.11.2019г.

С решение на № 1040-21-232 от 09.03.2020г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, е потвърдено Разпореждане № 29134 от 17.02.2020 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал.1 от КСО, като правилно и законосъобразно. Въз основа на документите в административната преписка, в т.ч. и допълнително събрани в административното производство по оспорване на акта, решаващият орган е приел за безспорно установено, че претърпяната от Р. Ц. злополука, е довела до здравословно увреждане, настъпило по време на обичайния маршрут от месторабота до основното място на живеене на пострадалия. Прието е, че в изпълнение на задълженията по чл. 58 от КСО и Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки, е надлежно извършено разследване, въз основа на което е изготвен констативен протокол. Същият като документ, сам по себе си не представлява индивидуален административен акт и е елемент от административното производство. Протоколът установява фактите относно дата, място на злополуката, наличието на увреждане и неговите последици. По същество административният орган е приел, че са налице непротиворечиви и убедителни доказателства, че на процесната дата Р. Ц. е пътувала от местоработата си до основното място на живеене и са налице всички елементи от сложния фактически състав на разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от КСО, поради което претърпяното травматично увреждане правилно е било прието за трудова злополука от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО.

По делото е изискана и приета документация по пр.пр. 3363/2019г. от Окръжна прокуратура С., удостоверяваща прекратяване на досъдебно производство №101/2019 по описа на ОДМВР-С..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното разпореждане, потвърдено изцяло с решение на директора на ТП НОИ е издадено от компетентен орган и в предвидената от закона форма, при спазване на действащите материално правни разпоредби и административно производствените правила, като същият е мотивиран и е съобразен с целта на закона. Неоснователно е възражението на оспорващия за допуснати нарушения на административно производствените правила. Проведено е надлежно оспорване по административен ред и решаващият орган е обсъдил всички събрани в производството доказателства и е мотивирал правните си изводи.

Разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от КСО дефинира понятието „трудова злополука“ като всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Съгласно чл. 55, ал. 2, т. 1 от КСО трудова е и злополуката, станала с осигурен по чл. 4, ал. 1 и чл. 4а по време на обичайния път при отиване или при връщане от работното място до основното място на живеене или до друго допълнително място на живеене с постоянен характер.

С разпореждане №29134/17.02.2020 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал.1 от КСО, е прието, че претърпяната от Р. Ц. злополука, довела до фатален край, е настъпила по време на обичайния маршрут от местоработата до основното място на живеене на пострадалата, поради което е трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 2 от КСО.

Въз основа на приетите по делото доказателства настоящият съдебен състав приема, че декларираната злополука от наследник на пострадалия, представлява трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 2 от КСО. Този извод се обосновава от безспорното между страните обстоятелство, че на процесната дата пострадалата Р. Ц. е шофирала лек автомобил „Ф. Поло“ с рег. [рег.номер на МПС] , по път ПП I-8 с посока на движение от [населено място] към [населено място], и е загубила управление, вследствие на което в 16:43 часа напуснала пътното платно от дясната страна на пътя и самокатастрофирала в дърво, при което е починала на място.

По делото не се спори, че пострадалата е била дневна смяна на процесната дата. Спорен между страните е въпросът дали е налице виновно поведение от страна на лицето при напускане на работа преди 17 ч. на процесната дата и съставомерен ли е този факт. От приложената съдебно-медицинска експертиза се установява, че причина за смъртта е тежката несъвместима с живота съчетана гръдна-коремна травма. Установено е по безспорен начин, че злополуката е станала около 16:45 ч. на процесната дата т.е. във времето на дневната смяна. Видно от съдържанието на представения по делото трудов договор № 229/15.05.2019 г. сключен между [фирма] и Р. Г. Ц. е уговорено дневно работно време – 8 часов работен ден. Видно от съдържанието му се установява единствено вписване срещу част от изброените поименно лица на час на пристигане и тръгване, като от извършеното висване за повечето от тях се констатира продължителност на работно време надхвърлящо 8 часов работен ден. Въпреки твърденията на жалбоподателя, не се установи по безспорен и категоричен начин, че е извършено своеволно нарушение на установеното работно време, а и съдът намира, че този субективен факт по същество е извън предмета на доказване съставомерността на трудовата злополука, доколкото законодателят изключва трудова злополука само при наличието на умишлено увреждане на здравето по чл. 55, ал. 3 от КСО. В този смисъл, обстоятелство относно възможно нарушение на трудовата дисциплина и ред от страна на пострадалата е релевантно по отношение нарушението на задълженията на работника и служителя, установени в КТ и произтичащите от него спорове по ГПК относно нарушаването на трудовите задължения и дисциплина, които работникът престава по трудов договор. Това обстоятелство обаче не опровергава извода за осъществяване на предпоставките по чл. 55, ал. 2 от КСО. По делото не са ангажирани доказателства, че настъпването на злополуката е станало в момент, различен от посочения от заинтересованата страна. Напротив, датата и часът на злополуката се потвърждават от всички доказателства по делото. Не са налице каквито и да е данни в този час лицето

да се е придвижвало към място различно от домът му, по обичайния маршрут или това да е ставало по различен от обичайния маршрут. Нарушаването на работното време е ирелевантно обстоятелство, доколкото субективен фактор и елемент за трудовата злополука е от значение само при умишлено увреждане на здравето, но не и по отношение на трудовата дисциплина.

Съгласно чл.55, ал.3 от КСО правно значение имат само фактите, доказващи че лицето само е предприело действия, именно с цел да увреди здравето си. Следва да се отбележи, че в настоящия случай е неприложима разпоредбата на чл.55, ал.3 от КСО, която изключва трудовия характер на злополуката в случаите на умишлено увреждане на здравето, тъй като по делото няма установени факти от правната действителност, които да сочат умишлено причинено самоувреждане, а извършения анализ на доказателствата по делото не обосновава различен извод. Нещо повече допълнително събраните по делото доказателства сочат, че от механизмът на извършване на увреждането безспорно се установява неговата внезапност, която сама по себе си изключва умисъла.

С оглед гореизложеното, съдът прави извод, че разпореждане № 29134 от 17.02.2020 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал.1 от КСО, потвърдено с Решение № 1040-21-232 от 09.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, е законосъобразно и правилно. Не са основания за отмяната му, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с оглед изхода на делото, оспорващият следва да бъде осъден да заплати в полза на ТП на НОИ С. - град сума в размер на 350 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение. – да го проверят

Заинтересованите страни С. П. Ц., В. С. П. и Х. С. П. са претендирали разноски за адвокатски хонорар, съгласно представения списък на разноски и доколкото обжалваният акт е благоприятен за тях, съгласно чл.143, ал. 3 от АПК, имат право на разноски. Жалбоподателят следва да бъде осъден да им заплати разноските за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК във връзка с чл.78 ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25 ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, оспорващият следва да бъде осъден да заплати и в полза на ТП на НОИ С. - град сума в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя И. Ф. П., срещу Разпореждане № 29134 от 17.02.2020 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал.1 от КСО, потвърдено с Решение № 1040-21-232 от 09.03.2020 г на Директора на ТП на НОИ-С. град.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя И. Ф. П., да заплати на Териториално поделение на НОИ С. – град сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя И.

Ф. П., да заплати на С. П. Ц., В. С. П. и Х. С. П., с адрес: [населено място], [улица], сума в размер на 500 (петстотин) лева, представляваща направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: